

goeden smaak ook!) dan de leerling. En zoo komt het nog al eens voor, dat Van Breen in plaats van „sarkastisch” plat of grof wordt. Een sprekend voorbeeld hiervan is het gedicht „Aan Slauerhoff”, waarin o.a. deze fraaie regels voorkomen:

„....Onder de zure drop
van 't Gooise lover zag men U kreperen.”

en verder (aan het adres van Engelman):

„....'k Gaf er wat voor,
te weten, wat dit roomse hart vervulde
toen hij U in een mist van woorden hulde;”

Commentaar dunkt ons overbodig.

ROEL HOUWINK

G. KAMPHUIS, Aardsch seizoen. A'dam, U.M. Holland, 1937.

Kamphuis is een dichter, wiens werk zich zonder onverwachte wendingen, rustig en evenwichtig ontwikkelt. Hij doet zich zelf geen geweld aan, noch naar de zijde van het „romantische” noch naar die van het „religieuze” — hij behoort tot de groep der Protestantsche Jongeren — begeeft hij zich op zijpaden. Dit geeft aan zijn gedichten nu en dan een zekere koelheid, maar maakt ze aan den anderen kant bijzonder sympathiek, omdat zij vrij zijn van alle aanstellerij.

Bij een figuur als Kamphuis moeten wij daarom niet uitzien naar fel in het oog springende poëzie, die door een hartstochtelijke uitdrukkingwijze en een ruige plastiek onmiddellijk de aandacht trekt. Als wij het goed zien, dan is voor het oogenblik de groei van dit dichterschap nog in hoofdzaak binnenwaarts gericht, en dat heeft ten gevolge dat het aspect van Kamphuis' poëzie relatief onveranderd is gebleven, wanneer wij het vergelijken met dat van zijn eersten bundel „Het wondere verbond”, die in 1934 verscheen. Dit komt trouwens overeen met het feit, dat Kamphuis in zijn nieuwen bundel een viertal gedichten overnam uit „Het wondere verbond”, daarmee te kennen gevend, dat hij dézen bundel feitelijk beschouwt als een gewijzigden herdruk van den eersten, waarbij slechts vier gedichten door den dichter waardig werden gekeurd te worden herdrukt, terwijl de overige door nieuwe werden vervangen. Het geheel geeft ons dus thans een selectieve keuze uit het werk van Kamphuis uit de jaren 1931—1936.

ROEL HOUWINK

GERDA RIJNDERS-VERSLOOT, Menschen kijken. A'dam, Uitgeverij „Elsevier”, 1937.

Er wordt wel eens beweerd, dat het lezen van romans feitelijk een onbetamelijke luxe is. Wij meenen, dat deze bewering ten eenen male onjuist is